áA BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (harmadik tanács)

2023. január 12.*

„Fellebbezés – Verseny – Erőfölénnyel való visszaélés – A vasúti árufuvarozás piaca – Az EUMSZ 102. cikk megsértését megállapító határozat – Harmadik vállalkozásoknak a litván nemzeti vasúttársaság által kezelt infrastruktúrákhoz való hozzáférése – Egy sínszakasz leszerelése – A »visszaélés« fogalma – Valamely versenytárs tényleges vagy valószínű kiszorítása – A Törvényszék korlátlan felülvizsgálati jogkörének gyakorlása – A bírság csökkentése”

A C-42/21. P. sz. ügyben,

a **Lietuvos geležinkeliai AB** (székhelye: Vilnius [Litvánia], képviselik: K. Apel, W. Deselaers és P. Kirst Rechtsanwälte)

fellebbezőnek

az Európai Unió Bírósága alapokmányának 56. cikke alapján 2021. január 27-én benyújtott fellebbezése tárgyában,

a többi fél az eljárásban:

az **Európai Bizottság** (képviselik: A. Cleenewerck de Crayencour, A. Dawes, H. Leupold és G. Meessen, meghatalmazotti minőségben)

alperes az elsőfokú eljárásban,

az **Orlen Lietuva AB** (székhelye: Mažeikiai [Litvánia], képviselik: C. Conte avvocato és C. Thomas avocat)

beavatkozó fél az elsőfokú eljárásban,

A BÍRÓSÁG (harmadik tanács),

tagjai: K. Jürimäe tanácselnök (előadó), M. Safjan, N. Piçarra, N. Jääskinen és M. Gavalec bírák,

főtanácsnok: A. Rantos,

hivatalvezető: M. Longar tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2022. április 27-i tárgyalásra,

* Az eljárás nyelve: angol.

a főtanácsnok indítványának a 2022. július 7-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Fellebbezésében a Lietuvos geležinkeliai AB (a továbbiakban: LG) az Európai Unió Törvényszéke 2020. november 18-i Lietuvos geležinkeliai kontra Bizottság ítéletének (T-814/17, a továbbiakban: megtámadott ítélet, EU:T:2020:545) hatályon kívül helyezését kéri, amely ítéletben a Törvényszék egyrészt elutasította a keresetét annyiban, amennyiben az az EUMSZ 102. cikk alkalmazására vonatkozó eljárásban (AT.39813 – Baltic Rail ügy) 2017. október 2-án hozott C(2017) 6544 final bizottsági határozat (a továbbiakban: vitatott határozat) megsemmisítésére irányult, másrészt pedig 20 068 650 euróra csökkentette az e határozatban az LG-vel szemben kiszabott bírság összegét.

Jogi háttér

Az 1/2003 rendelet

2 A[z EUMSZ 101.] és [EUMSZ 102. cikkben] meghatározott versenyszabályok végrehajtásáról szóló, 2002. december 16-i 1/2003/EK tanácsi rendelet (HL 2003. L 1., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 8. fejezet, 2. kötet, 205. o.) 23. cikke (2) bekezdése első albekezdésének a) pontja és (3) bekezdése így rendelkezik:

„(2) A Bizottság határozattal bírságot szabhat ki a vállalkozásokra vagy vállalkozások társulásaira, amennyiben azok akár szándékosan, akár gondatlanságból:

a) megsértik a[z] [EUMSZ 101.] vagy [az] [EUMSZ 102.] cikk[e]t;

[…]

(3) A bírság mértékének meghatározásakor tekintetbe kell venni mind a jogsértés súlyát, mind annak időtartamát.”

3 E rendelet 31. cikke így rendelkezik:

„A Bíróság korlátlan jogkörrel rendelkezik az olyan határozatok felülvizsgálatára, amelyekben a Bizottság bírságot vagy kényszerítő bírságot határozott meg. A Bíróság törölheti, csökkentheti vagy növelheti a kiszabott bírság vagy kényszerítő bírság összegét.”

A 2001/14/EK irányelv

4 A vasúti infrastruktúrakapacitás elosztásáról, továbbá a vasúti infrastruktúra használati díjának felszámításáról és a biztonsági tanúsítványról szóló, 2001. február 26-i 2001/14/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 2001. L 75., 29. o.; magyar nyelvű különkiadás 7. fejezet, 5. kötet, 404. o.) (5) preambulumbekezdésének szövege a következő:

„Az átláthatóság és a minden vasúttársaság számára hátrányos megkülönböztetéstől mentesen biztosítandó hozzáférés érdekében a hozzáférési jogok alkalmazásához szükséges összes információt közzé kell tenni a vasúthálózat-használati feltételekben.”

5 Ezen irányelv 5. cikkének (1) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„A vasúttársaságok hátrányos megkülönböztetéstől mentes alapon jogosultak minimális szolgáltatások összességére és a II. mellékletben megjelölt szolgáltatási infrastruktúrához való hálózaton keresztüli hozzáférésre. A II. melléklet 2. pontjában említett szolgáltatások nyújtása hátrányos megkülönböztetéstől mentes módon történik, és a vasúttársaságok kérelmeit csak akkor lehet elutasítani, ha megoldásukra léteznek piaci körülmények között megvalósítható alternatívák. Ha nem egyetlen pályahálózat-működtető nyújt ilyen szolgáltatásokat, a »fő infrastruktúra« biztosítója minden tőle telhetőt megtesz a szolgáltatások nyújtásának megkönnyítésére.”

6 Az említett irányelv 29. cikkének (1) bekezdése így rendelkezik:

„A vasúti közlekedés műszaki hiba vagy baleset miatti zavara esetén a pályahálózat-működtető köteles minden szükséges intézkedést megtenni a szokásos állapot visszaállítására. E célból kidolgoz egy katasztrófatervet, amely felsorolja a vasúti közlekedésben bekövetkezett súlyos balesetek vagy zavarok esetén értesítendő közszervezeteket.”

A jogvita előzményei és a vitatott határozat

7 A jogvita előzményeit, valamint a vitatott határozat tartalmát a megtámadott ítélet 1–48. pontja ismerteti. A jelen fellebbezés szempontjából ezek a következőképpen foglalhatók össze.

A ténybeli háttér

8 Az LG Litvánia nemzeti vasúttársasága, amely Vilniusban (Litvánia) rendelkezik székhellyel. Az LG közvállalkozás, amelynek egyedüli részvényese a litván állam. Vertikálisan integrált vállalkozásként az LG egyszerre minősül vasúti pályahálózat-működtetőnek, amely ugyanakkor továbbra is a litván állam tulajdonában marad, valamint olyan szolgáltatónak, amely Litvániában vasúti szállítási, árufuvarozási és személyszállítási szolgáltatásokat nyújt.

9 Az Orlen Lietuva AB (a továbbiakban: Orlen) egy Juodeikiaiban, Mažeikiai körzetben (Litvánia) székhellyel rendelkező, nyersolaj-finomítással és finomított kőolajtermékek forgalmazásával foglalkozó vállalkozás. Az Orlen 100%-ban a PKN Orlen SA lengyel vállalkozás leányvállalata.

10 Tevékenységei keretében az Orlen különböző létesítményeket üzemeltet Litvániában, köztük egy jelentős finomítóüzemet (a továbbiakban: finomító), amely Bugeniaiban, Mažeikiai körzetben, Litvánia észak-nyugati részén, a Lettországgal közös határ közelében található. A 2000-es évek végén az e finomítóból származó finomított kőolajtermékek 90%-át vasúton szállították, így az Orlen az LG egyik legjelentősebb ügyfele volt.

11 Ekkoriban az Orlen a finomítóban évente körülbelül 8 millió tonna finomított kőolajterméket állított elő. E termelés háromnegyedét exportra szánták, elsődlegesen tengeri úton. Így 4,5–5,5 millió tonna finomított kőolajterméket szállítottak Litvánián keresztül vasúton a klaipėdai (Litvánia) tengeri terminálba.

12 Az exportált termelés többi részét, azaz körülbelül 1–1,5 millió tonnát, szintén vasúton Lettországba vagy azon keresztül szállították, és elsősorban az észt és lett belföldi piacokon történő fogyasztásra szánták. A vasúton Lettországba vagy azon keresztül szállított e termékeknek körülbelül 60%-a a „Bugeniai–Mažeikiai–Rengė” vasútvonalat vette igénybe, vagyis egy olyan útvonalat, amely a Mažeikiai vasúti csomópont közelében található finomítótól a lettországi Rengė városába irányult, és amelyből 34 kilométer haladt litván területen (a továbbiakban: a Lettország felé vezető rövid útvonal). A vasúton Lettországba vagy azon keresztül szállított e termékek többi része a „Bugeniai–Kužiai–Joniškis–Meitene” vasútvonalon haladt, vagyis egy hosszabb útvonalon, amelyből 152 kilométer haladt Litvánia területén.

13 Termékeinek a Lettország felé vezető rövid útvonalon történő szállítása céljából az Orlen az LG szolgáltatásait vette igénybe az útvonal litvániai része, vagyis a finomító és a lett határ közötti szállítás tekintetében. Az LG akkoriban alvállalkozási szerződést kötött a Latvijas dzelzceļš társasággal, Lettország nemzeti vasúttársaságával (a továbbiakban: LDZ) az útvonal e litvániai részén történő szállítás céljából. Mivel nem rendelkezett a tevékenységeinek Litvánia területén történő önálló gyakorlásához szükséges szabályozói engedélyekkel, az LDZ az LG alvállalkozójaként tevékenykedett. A határ átlépését követően az LDZ az Orlen termékeinek szállítását különböző szerződések alapján folytatta Lettország területén.

14 Az Orlen és az LG közötti üzleti kapcsolatokat, amelyek az LG litván vasúti hálózaton nyújtott szállítási szolgáltatásaira vonatkoztak, ideértve a Lettország felé vezető rövid útvonalon történő szállítási szolgáltatásokat is, egy 1999-ben kötött megállapodás (a továbbiakban: 1999. évi megállapodás) szabályozta.

15 Az LG által a szállítási szolgáltatások tekintetében alkalmazott díjak meghatározása mellett az 1999. évi megállapodás többek között tartalmazott egy konkrét kötelezettségvállalást is az LG részéről arra vonatkozóan, hogy az Orlen teheráruját a Lettország felé vezető rövid útvonalon szállítja a megállapodás teljes időtartama alatt, vagyis 2024-ig.

16 2008 elején kereskedelmi jogvita alakult ki az LG és az Orlen között az utóbbi által a kőolajtermékei szállításáért fizetett díjak tekintetében.

17 E kereskedelmi jogvita miatt az Orlen mérlegelte annak lehetőségét, hogy közvetlenül kössön szerződést az LDZ-vel a teherárujának a Lettország felé vezető rövid útvonalon végzett vasúti fuvarozására irányuló szolgáltatásokra vonatkozóan, valamint hogy áthelyezze tengeri exporttevékenységeit Klaipėdából (Litvánia) a Lettországban található rigai és ventspilsi tengeri terminálok felé.

18 2008. június 12-én megbeszélésre került sor az LG és az Orlen között, amelynek során ismertették ezen, az Orlen exporttevékenységének áthelyezésére vonatkozó tervet. Ezenkívül, mivel az Orlen 2008 tavaszától egyoldalúan úgy döntött, hogy az LG által igényeltnél alacsonyabb tarifát alkalmaz, és visszatartja a különbözet kifizetését, az LG 2008. július 17-én választottbírósági eljárást indított az Orlen ellen.

19 2008. július 28-án az LG tájékoztatta az Orlent az 1999. évi megállapodás 2008. szeptember 1-jei hatállyal történő felmondásáról.

20 2008. szeptember 2-án, a sínszakasz néhány tíz méteres deformálódásának (a továbbiakban: deformálódás) kimutatását követően az LG főként biztonsági okokra hivatkozva felfüggesztette a forgalmat a Lettország felé vezető rövid útvonal Mažeikiai és a Lettországgal közös határ közötti 19 kilométeres szakaszán (a továbbiakban: sínszakasz).

21 2008. szeptember 3-án az LG kijelölt egy, a helyi leányvállalatának vezetőiből álló vizsgálóbizottságot a deformálódás okainak kivizsgálása céljából. 2008. szeptember 5-én a vizsgálóbizottság benyújtott egy vizsgálati jelentést és egy műszaki jelentést. E vizsgálati jelentés szerint a deformálódást a sínszakasz szerkezetét alkotó számos elem fizikai megrongálódása okozta. Az említett vizsgálati jelentésből az is kitűnik, hogy a forgalmat mindaddig fel kell függeszteni, „amíg az összes helyreállítási és javítási munkálat be nem fejeződik”. Az ugyanezen vizsgálati jelentésben foglalt észrevételeket a műszaki jelentés észrevételei is megerősítették.

22 Az LDZ 2008. szeptember 29-én, egy 2008. szeptember 22-én tartott találkozót követően ajánlatot tett az Orlennek kőolajtermékei szállítására. Az Orlen szerint ez az ajánlat „konkrét és vonzó” volt.

23 2008. október 3-án az LG megkezdte a sínszakasz teljes leszerelését. 2008 októberének végére a sínszakaszt teljesen leszerelte.

24 2008. október 17-én az Orlen levelet küldött az LDZ-nek, amelyben megerősítette azon szándékát, hogy körülbelül 4,5 millió tonna kőolajterméket szállíttasson a finomítóból a lettországi tengeri terminálokba, majd 2009. február 20-án találkozóra került sor, 2009 tavaszán pedig előrehaladottabb megbeszélésekre.

25 Időközben, 2009 januárjában az LG és az Orlen tizenöt évre új általános szállítási megállapodást kötött 2024. január 1-jéig. E megállapodás egy 2008. október 1-jén kötött ideiglenes megállapodást váltott fel.

26 Az Orlen és az LDZ közötti tárgyalások 2009. június végéig folytatódtak, amikor az LDZ kérelmet nyújtott be annak érdekében, hogy engedélyt kapjon a Lettország felé vezető rövid útvonal litvániai részén való működésre.

27 2009. november 10-én a választottbíróság megállapította, hogy az 1999. évi megállapodás LG általi egyoldalú felmondása jogellenes volt, és hogy e megállapodást úgy kell tekinteni, mint amely 2008. október 1-jéig hatályban volt.

28 Az Orlen szerint az LDZ-vel folytatott megbeszélések 2010 közepén megszakadtak, amikor végül úgy ítélte meg, hogy az LG-nek nem áll szándékában rövid távon megjavítani a sínszakaszt. Ekkor az LDZ visszavonta a Lettország felé vezető rövid útvonal litvániai részén való működés engedélyezése iránti kérelmét.

A közigazgatási eljárás

29 2010. július 14-én az Orlen az 1/2003 rendelet 7. cikke alapján hivatalos panaszt nyújtott be a Bizottsághoz.

30 2011. március 8. és 10. között a Bizottság, amelyet a Lett Köztársaság és a Litván Köztársaság nemzeti versenyhatóságai segítenek, az 1/2003 rendelet 20. cikke alapján helyszíni vizsgálatokat folytatott az LG vilniusi és az LDZ rigai helyiségeiben.

31 2013. március 6-án a Bizottság úgy határozott, hogy az LG-vel szemben az EUMSZ 102. cikk alkalmazására irányuló eljárást indít.

32 Miután kifogásközlést intézett az LG-hez, majd tényállást közlő levelet küldött, amelyekre vonatkozóan a felek benyújtották észrevételeiket, a Bizottság 2017. október 2-án elfogadta a vitatott határozatot.

A vitatott határozat

Az érintett piacok meghatározása és a felperes e piacokon fennálló erőfölénye

33 A vitatott határozatban a Bizottság két olyan piacot azonosít, amelyeket érint az LG terhére rótt erőfölénnyel való visszaélés, vagyis egyrészt a vasúti infrastruktúra üzemeltetésének *upstream* piacát, másrészt pedig a kőolajtermékek vasúti szállítására irányuló szolgáltatások nyújtásának *downstream* piacát.

34 A vasúti infrastruktúra működtetése tekintetében érintett földrajzi piacot a litván nemzeti piacnak kell tekinteni. A kőolajtermékek vasúti szállítása tekintetében érintett földrajzi piacot illetően a Bizottság a „kiindulási pont – rendeltetési hely” megközelítés, azaz az úgynevezett „O & D megközelítés” alapján úgy ítélte meg, hogy a finomítóból a Klaipėda, Riga és Ventspils három tengeri terminálja felé történő vasúti árufuvarozás piacáról van szó.

35 A Bizottság megállapította, hogy a litván nemzeti szabályozás alapján az LG *de iure* monopóliummal rendelkezik Litvániában a vasúti infrastruktúra működtetésének *upstream* piacán. E szabályozás szerint a vasúti infrastruktúrák a litván állam tulajdonában vannak, és az LG-t bízták meg azok kezelésével.

36 A Bizottság azt is megállapította, hogy az LDZ által szállított csekély mennyiségek kivételével az LG az egyetlen olyan vállalkozás, amely a kőolajtermékek vasúti szállítására vonatkozó szolgáltatások nyújtásának *downstream* piacán tevékenykedik, ami ennélfogva erőfölényt biztosít számára e piacon.

A visszaélésszerű magatartás

37 A Bizottság úgy ítélte meg, hogy az LG a litvániai vasúti pályahálózat működtetőjeként visszaélt erőfölényével azáltal, hogy leszerelte a sínszakaszt, ami versenyellenes kiszorító hatásokat fejthetett ki a kőolajtermékeknek a finomító és a szomszédos tengeri terminálok közötti vasúti szállítására vonatkozó szolgáltatások nyújtásának piacán, akadályozva a piacra lépést, anélkül hogy fennállna ennek objektív igazolása.

38 Közelebbről, a Bizottság a megtámadott határozat (182)–(201) preambulumbekezdésében úgy ítélte meg, hogy a sínszakasz teljes egészében való leszerelésével az LG olyan módszerekhez folyamodott, amelyek eltértek a szokásos verseny feltételeitől.

39 E tekintetben a Bizottság először is rámutatott arra, hogy az LG tisztában volt azzal, hogy az Orlen az LDZ szolgáltatásait igénybe véve a lettországi tengeri terminálokra való átállást tervezi; másodszor arra, hogy az LG nagyon sietve, a szükséges források biztosítása nélkül és az újjáépítéséhez szükséges szokásos előkészítő lépések megtétele nélkül végezte el a sínszakasz leszerelését; harmadszor arra, hogy a sínszakasz felszámolása ellentétes az ágazat bevett gyakorlataival; negyedszer arra, hogy az LG-nek tudomása volt arról, hogy a sínszakasz újjáépítésével fennállna a kockázata annak, hogy az Orlen termékeinek szállítására irányuló tevékenységét teljesen elveszíti; ötödször pedig arra, hogy az LG arra törekedett, hogy meggyőzze a litván kormányt, hogy ne építse újjá a sínszakaszt.

40 A Bizottság megállapította, hogy a sínszakasz biztosította a legrövidebb és legkevésbé költséges útvonalat a finomítótól egy lettországi tengeri terminálig. A Bizottság véleménye szerint a Lettországhoz és az LDZ logisztikai bázisához való közelsége miatt ez az útvonal emellett igen előnyös lehetőséget kínált az LDZ számára a litván piacra való belépéshez.

41 Az LG magatartásából eredő versenyellenes hatásokat illetően a Bizottság a vitatott határozat (202)–(324) preambulumbekezdésében végzett elemzést követően úgy ítélte meg, hogy a sínszakasz leszerelése alkalmas volt arra, hogy megakadályozza az LDZ belépését a litvániai árufuvarozási piacra, vagy legalábbis sokkal nehezebbé tette azt, noha a Bizottság véleménye szerint a sínszakasz leszerelését megelőzően az LDZ-nek hihető lehetősége volt arra, hogy a finomítóból a Lettország felé vezető rövid útvonalon a lettországi tengeri terminálokhoz szállítsa az Orlen tengeri exportra szánt kőolajtermékeit.

42 A Bizottság szerint a sínszakasz felszámolása után a finomítóból a lettországi tengeri terminálok felé irányuló minden vasúti áruszállításnak sokkal hosszabb utat kellett megtennie litván területen. Közelebbről, a Bizottság úgy ítélte meg, hogy a sínszakasz leszerelését követően az LDZ egyetlen lehetősége arra, hogy versenyezzen az LG-vel, az volt, hogy a Klaipėda felé tartó útvonalon vagy a jelen ítélet 12. pontjában említett, Lettország felé vezető hosszabb útvonalon próbál meg tevékenykedni. Emiatt az LDZ-nek a lettországi logisztikai bázisától nagy távolságra kellett volna működnie, és a versenytársa, vagyis az LG infrastruktúra-szolgáltatásaitól függött volna. E körülmények között a Bizottság úgy vélte, hogy az LDZ előreláthatólag olyan jelentős üzleti kockázatokkal szembesül, amelyeket kevésbé valószínű, hogy vállal.

43 A Bizottság továbbá a vitatott határozat (325)–(357) preambulumbekezdésében úgy vélte, hogy az LG semmilyen objektív igazolást nem terjesztett elő a sínszakasz leszerelésével kapcsolatban, mivel a szolgáltatott magyarázatok nem állnak egymással összhangban, időnként kifejezetten ellentmondanak egymásnak, és nem meggyőzőek.

A bírság és a jogsértés megszüntetésére való kötelezés

44 Az 1/2003 rendelet 23. cikke (2) bekezdésének a) pontja alapján kiszabott bírságok megállapításáról szóló iránymutatást (HL 2006. C 210., 2. o.) alkalmazva a Bizottság a jogsértés súlyára és időtartamára tekintettel 27 873 000 euró összegű bírságot szabott ki az LG-vel szemben.

45 A Bizottság a jogsértés megszüntetésére, valamint arra is kötelezte az LG-t, hogy a megtámadott határozat közlésének időpontjától számított három hónapon belül nyújtson be számára javaslatot az erre irányuló intézkedésekről.

A vitatott határozat rendelkező része

46 A vitatott határozat 1. és 2. cikkének szövege a következő:

„1. cikk

Az [LG] megsértette az EUMSZ 102. cikket azáltal, hogy leszerelte a Mažeikiai (Litvánia) és a lett határ közötti sínszakaszt. A jogsértés 2008. október 3-án kezdődött, és a jelen határozat elfogadásának időpontjában is folytatódott.

2. cikk

A Bizottság az 1. cikkben foglalt jogsértés miatt 27 873 000 [euró] bírságot szab ki az [LG-vel] szemben.

[…]”

A Törvényszék előtti eljárás és a megtámadott ítélet

47 A Törvényszék Hivatalához 2017. december 14-én benyújtott keresetlevelével az LG keresetet indított elsődlegesen a vitatott határozat megsemmisítése, másodlagosan pedig az e határozatban vele szemben kiszabott bírság csökkentése iránt.

48 A Törvényszék harmadik tanácsának elnöke 2018. július 13-án hozott végzésével megengedte az Orlennek, hogy beavatkozzon a Bizottság kérelmeinek támogatása végett. A felperes és az alperes eljárási irataiban szereplő bizonyos adatokat az Orlen tekintetében bizalmasan kezelték.

49 A vitatott határozat megsemmisítése iránti kérelmének alátámasztása érdekében az LG öt jogalapra hivatkozott. E jogalapok lényegében a következőkön alapultak: az első az LG magatartásának visszaélésszerű jellegét illetően az EUMSZ 102. cikk alkalmazása során elkövetett nyilvánvaló mérlegelési hibákon és téves jogalkalmazáson; a második a szóban forgó magatartás értékelését illetően az EUMSZ 102. cikk alkalmazása során elkövetett mérlegelési hibákon és téves jogalkalmazáson; a harmadik az EUMSZ 296. cikknek és az 1/2003 rendelet 2. cikkének a bizonyítékok elégtelensége és az indokolás hiánya miatti megsértésén; a negyedik – kizárólag az első részét tekintve – a bírság összegének megállapítása során elkövetett hibákon, az ötödik pedig a korrekciós intézkedés előírását érintő hibákon.

50 A bírság összegének csökkentése iránti kérelmén belül az LG több kifogásban és a negyedik jogalap második részében is arra hivatkozott, hogy ez az összeg aránytalan, és lényegében először is az eladások értékének a Bizottság által a jogsértés súlya címén figyelembe vett százalékos arányát, másodszor a jogsértés időtartamát, harmadszor pedig azt a döntést vitatta, hogy a Bizottság elrettentés címén kiegészítő összeget épített be az alapösszegbe.

51 A megtámadott ítéletben a Törvényszék elutasította az LG által mind a vitatott határozat megsemmisítése iránti kérelmének, mind pedig a bírság összegének csökkentése iránti kérelmének alátámasztása érdekében felhozott összes jogalapot és érvet.

52 A Törvényszék ugyanakkor korlátlan felülvizsgálati jogkörében eljárva 20 068 650 euróban állapította meg a bírság összegét.

53 A Törvényszék a keresetet az ezt meghaladó részében elutasította.

A Bíróság előtti eljárás és a felek kérelmei

54 Fellebbezésében az LG azt kéri, hogy a Bíróság:

– helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet teljes egészében vagy abban a részében, amelyben az elutasította az LG-nek a vitatott határozat megsemmisítése iránti keresetét;

– teljes egészében vagy részben semmisítse meg a vitatott határozatot;

– másodlagosan, törölje vagy csökkentse tovább a vele szemben kiszabott bírság összegét, és

– a Bizottságot kötelezze a jelen eljárással és a Törvényszék előtti eljárással összefüggésben felmerült összes költség viselésére.

55 A Bizottság és az Orlen azt kéri, hogy a Bíróság:

– utasítsa el a fellebbezést, és

– az LG-t kötelezze a költségek viselésére.

A fellebbezésről

56 Fellebbezésének alátámasztása érdekében az LG négy jogalapra hivatkozik, amelyek közül az első három lényegében arra irányul, hogy vitassa a Törvényszék által az erőfölénnyel való visszaélés fennállására vonatkozóan lefolytatott értékelést, a negyedik pedig az LG-vel szemben kiszabott bírság értékelésére vonatkozik.

Bizonyos érvek elfogadhatóságáról

57 Elöljáróban meg kell jegyezni, hogy a felek az érveik kifejtése előtt olyan megfontolásokat fogalmaznak meg, amelyek a jelen ügy ténybeli hátterére vonatkoznak.

58 Így az LG ismerteti azokat a tényállási elemeket, amelyek számára relevánsnak tűnnek. A Bizottság megjegyzi, hogy ez az ismertetés félrevezető és téves, míg az Orlen azt állítja, hogy az említett ismertetéssel az LG a Törvényszék által megállapított tényállást próbálja vitatni.

59 Ezenkívül a Bizottság az előzetes észrevételeiben hivatkozik az LG elnök-vezérigazgatójának 2019. december 30-i sajtóközleményére, amellyel kapcsolatban az LG vitatja, hogy az a jelen fellebbezés szempontjából elfogadható és releváns lenne.

60 E tekintetben elegendő emlékeztetni arra, hogy az EUMSZ 256. cikk (1) bekezdése és az Európai Unió Bíróságának alapokmánya 58. cikkének első bekezdése szerint a fellebbezés csak jogkérdésekre vonatkozhat. Kizárólag a Törvényszéknek van hatásköre a releváns tények megállapítására és értékelésére, valamint a bizonyítékok értékelésére. E tényeknek és bizonyítékoknak az értékelése tehát – azok elferdítésének esetét kivéve – nem minősül jogkérdésnek, amely fellebbezés keretében a Bíróság felülvizsgálata alá tartozna (2020. szeptember 24-i Prysmian és Prysmian Cavi e Sistemi kontra Bizottság ítélet, C-601/18 P, EU:C:2020:751, 126. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

61 Ebből következik, hogy a különböző ténybeli állításokat és vitatásokat elfogadhatatlannak kell nyilvánítani.

Az első jogalapról

A felek érvei

62 Első jogalapjával az LG azt kifogásolja, hogy a Törvényszék a megtámadott ítélet 90–99. pontjában több szempontból tévesen alkalmazta a jogot, amennyiben – tévesen – megtagadta, hogy alkalmazza az 1998. november 26-i Bronner ítélet (C-7/97, EU:C:1998:569) 41. pontjában kialakított tesztet annak eldöntése érdekében, hogy fennáll-e az állítólagos visszaélésszerű magatartás.

63 E teszt alkalmazandó a jelen ügyre, amely azt a jogi problémát veti fel, hogy az EUMSZ 102. cikk támaszt-e olyan jogi kötelezettséget az LG-vel szemben, hogy biztosítsa az LDZ számára a sínszakaszhoz való hozzáférést. Márpedig az említett tesztben megfogalmazott kritériumok a jelen ügyben nem teljesülnek.

64 Konkrétan, amikor a Törvényszék a megtámadott ítélet 90–99. pontjában úgy ítélte meg, hogy a jelen ügyben nem volt alkalmazható ugyanezen teszt, négy szempontból is tévesen alkalmazta a jogot.

65 Először is, ellentétben azzal, amit a Törvényszék a megtámadott ítélet 90. pontjában megállapított, sem a Bíróság ítélkezési gyakorlatában, sem pedig Jacobs főtanácsnoknak az 1998. november 26-i Bronner ítélet (C-7/97, EU:C:1998:569) alapjául szolgáló ügyre vonatkozó, a Törvényszék által hivatkozott indítványában nem létezik olyan szabály, amely szerint az ezen ítéletből eredő kritériumok csak akkor lennének alkalmazandók, ha védelemben kell részesíteni az erőfölényben lévő vállalkozás arra való ösztönzését, hogy befektessen egyes nélkülözhetetlen infrastruktúrák megvalósításába.

66 Másodszor, ellentétben azzal, amit a Törvényszék a megtámadott ítélet 91. és 92. pontjában megállapított, nem létezik olyan szabály sem, amely szerint e kritériumok nem lennének alkalmazhatók, ha a hatályos szabályozási keret már előírja a szóban forgó szolgáltatások nyújtására irányuló kötelezettséget.

67 Mindenekelőtt ugyanis az említett kritériumok ilyen esetben történő alkalmazásának mellőzése azt jelentené, hogy a nemzeti jog vagy a másodlagos uniós jog határozza meg az elsődleges jog hatályát, ami összeegyeztethetetlen lenne az uniós jog elsőbbségével és az uniós versenyjog koherens alkalmazásának követelményével. Továbbá az EUMSZ 102. cikk szerinti utólagos ellenőrzés és a szóban forgó ágazatban irányadó előzetes szabályozás eltérő célokat szolgálnak.

Ellentétes lenne a jogbiztonság elvével, ha a szabályozott ágazatokban működő vállalkozásokat az EUMSZ 102. cikk alapján eltérő jogi kritériumok alá vonnák. Végül a jelen ügyben a sínszakasz leszerelésekor az LG-t nem terhelte semmilyen kötelezettség arra vonatkozóan, hogy az LDZ számára hozzáférést biztosítson a sínszakaszhoz, mivel az LDZ nem kért és nem is kapott engedélyt arra, hogy a sínszakasz leszerelésének időpontjában Litvániában működjön. E körülmény lehetővé teszi a jelen ügy megkülönböztetését a 2018. december 13-i Slovak Telekom kontra Bizottság ítélet (T-851/14, EU:T:2018:929), majd a 2021. március 25-i Deutsche Telekom kontra Bizottság ítélet (C-152/19 P, EU:C:2021:238) és a 2021. március 25-i Slovak Telekom kontra Bizottság ítélet (C-165/19 P, EU:C:2021:239) alapjául szolgáló ügyektől.

68 Ez utóbbi ítéletekben a Bíróság különbséget tett az infrastruktúrához való hozzáférés és az ilyen hozzáférés feltételei között. A jelen ügyben a Törvényszék által megállapított visszaélés egy valódi hozzáférés-megtagadásra vonatkozik, amelyre a sínszakasz leszerelése folytán került sor. Az LG pontosítja, hogy a hozzáférés e megtagadása nem terjedt ki a litván vasúthálózat egészére, hanem csupán a sínszakaszra. E sínszakasz leszerelését nem lehet elválasztani e leszerelés feltételeitől.

69 Harmadszor, a Törvényszék által a megtámadott ítélet 96. és 97. pontjában említett rendelkezések közül egyik sem írja elő az LG-hez hasonló pályahálózat-működtetővel szemben azt a „feltétlen jogi kötelezettséget”, hogy hozzáférést biztosítson a hálózata minden egyes pályaszakaszához, különösen akkor, ha alternatív útvonalak állnak rendelkezésre. E rendelkezések egyike sem ír elő „feltétlen kötelezettséget” egy elhasználódott sínszakasz olyan megoldás alkalmazásával történő helyreállítására sem, amelyet a pályahálózat-működtető hatástalannak és gazdaságilag észszerűtlennek tart. Ebben az értelemben az LG konkrétabban a 2001/14 irányelvnek az (5) preambulumbekezdésével összefüggésben értelmezett 5. cikkére, valamint ezen irányelv 29. cikkének (1) bekezdésére hivatkozik.

70 Negyedszer, ellentétben azzal, amit a Törvényszék a megtámadott ítélet 91. és 93. pontjában megállapított, egyetlen jogszabály sem utal arra, hogy az 1998. november 26-i Bronner ítéletből (C-7/97, EU:C:1998:569) következő kritériumok ne lennének alkalmazhatók akkor, ha az erőfölény állami monopóliumból ered. A 2012. március 27-i Post Danmark ítéletnek (C-209/10, EU:C:2012:172) a Törvényszék által hivatkozott 23. pontja szerint csupán figyelembe kell venni azt a körülményt, ha az ilyen erőfölény korábbi *de iure* monopóliumból ered.

71 Márpedig a jelen ügyben nem annak meghatározásáról van szó, hogy az LG köteles volt-e hozzáférést biztosítani egy korábban állami forrásokból létrehozott működő hálózathoz, hanem arról, hogy az EUMSZ 102. cikk értelmében köteles volt-e saját forrásait befektetni egy elhasználódott létesítmény javításába és cseréjébe annak érdekében, hogy egy konkrét *downstream* versenytárs számára könnyebbé és előnyösebbé tegye a releváns piacra történő belépést. E két társaság érdekeinek mérlegelése áll az 1998. november 26-i Bronner ítéletben (C-7/97, EU:C:1998:569) kialakított teszt középpontjában.

72 A Bizottság és az Orlen azt kéri, hogy a Bíróság az első jogalapot megalapozatlanként utasítsa el.

A Bíróság álláspontja

73 Első jogalapjával az LG különösen a megtámadott ítélet 90-99. pontját kifogásolja azzal az indokkal, hogy a Törvényszék azáltal, hogy megtagadta az 1998. november 26-i Bronner ítélet (C-7/97, EU:C:1998:569) 41. pontjában megállapított kritériumoknak a jelen ügyre történő alkalmazását, téves jogi kritériumot vett alapul az erőfölénnyel való visszaélés fennállásának értékelése céljából.

74 A megtámadott ítélet 99. pontjában a Törvényszék megállapította, hogy a Bizottság nem követett el hibát, amikor nem vizsgálta meg, hogy a vitatott magatartás, amely – mint az kitűnik ezen ítélet 84. pontjából – magából a sínszakasz leszereléséből áll, megfelel-e az 1998. november 26-i Bronner ítélet (C-7/97, EU:C:1998:569) 41. pontjában meghatározott azon feltételeknek, amelyek a hozzáférés megtagadásával érintett szolgáltatás nélkülözhetetlen jellegére és a verseny teljes megszüntetésére vonatkoznak, továbbá hogy az esetleges objektív igazolásra is figyelemmel elegendő volt annak bizonyítása, hogy versenykorlátozásra, és különösen a piacra lépés akadályozására alkalmas magatartásról van szó.

75 Az említett ítélet 90–98. pontjában a Törvényszék e következtetést az 1998. november 26-i Bronner ítéletben (C-7/97, EU:C:1998:569) megállapított kivételes körülmények céljával indokolta, amely annak biztosítására irányul, hogy az erőfölényben lévő vállalkozással szemben előírt, az infrastruktúrájához való hozzáférés biztosítására vonatkozó kötelezettség végső soron ne akadályozza a versenyt azáltal, hogy csökkenti az e vállalkozás vonatkozásában fennálló, az ilyen infrastruktúra kiépítésére és az infrastruktúrákba történő befektetésre irányuló kezdeti ösztönzést. A Törvényszék ebből lényegében azt a következtetést vonta le, hogy az 1998. november 26-i Bronner ítéletből (C-7/97, EU:C:1998:569) eredő ítélkezési gyakorlat nem alkalmazható, amennyiben – mint a jelen ügyben is – az alkalmazandó szabályozási keret már előír szolgáltatásnyújtásra irányuló kötelezettséget az erőfölényben lévő vállalkozással szemben, vagy ha az erőfölény *de iure* monopóliumból ered, ez pedig még inkább így van abban az esetben, ha a szóban forgó infrastruktúra az állam tulajdona, továbbá azt állami forrásokból hozták létre és fejlesztették.

76 Annak értékelése érdekében, hogy e megfontolások – mint azt az LG állítja – téves jogalkalmazáson alapulnak-e, emlékeztetni kell arra, hogy az EUMSZ 102. cikk szerint tilos egy vagy több vállalkozásnak a belső piacon vagy annak jelentős részén meglévő erőfölényével való visszaélése, amennyiben ez hatással lehet a tagállamok közötti kereskedelemre. Az erőfölényben lévő vállalkozás tehát különös felelősséggel tartozik azért, hogy magatartása ne csorbítsa a belső piacon a hatékony és torzulásmentes versenyt (2021. március 25-i Deutsche Telekom kontra Bizottság ítélet, C-152/19 P, EU:C:2021:238, 40. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

77 A Bíróság állandó ítélkezési gyakorlata szerint az EUMSZ 102. cikk értelmében vett „erőfölénnyel való visszaélés” fogalma olyan objektív fogalom, amely az erőfölényben lévő vállalkozás olyan magatartásaira vonatkozik, amelyek hatására – olyan piacon, ahol pontosan a szóban forgó vállalkozás jelenlétének következtében a verseny már meggyengült – a termékeknek és a szolgáltatásoknak a gazdasági szereplők által nyújtott teljesítésen alapuló rendes versenyét jellemző eszközöktől eltérő eszközökkel korlátozzák a piacon még létező versenyszint fenntartását vagy e verseny fejlődését (2021. március 25-i Deutsche Telekom kontra Bizottság ítélet, C-152/19 P, EU:C:2021:238, 41. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

78 Az erőfölényben lévő vállalkozás magatartásának az EUMSZ 102. cikk értelmében vett visszaélésszerű jellegét az ügy valamennyi sajátos körülményének figyelembevételével kell megvizsgálni (lásd ebben az értelemben: 2013. március 25-i Deutsche Telekom kontra Bizottság ítélet, C-152/19 P, EU:C:2021:238, 42. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

79 Az erőfölényben lévő vállalkozás által saját tevékenységei érdekében kialakított és az ő tulajdonában lévő infrastruktúrához való hozzáférés megtagadásában álló gyakorlatot illetően a Bíróság ítélkezési gyakorlatából kitűnik: ahhoz, hogy az ilyen megtagadás erőfölénnyel való visszaélésnek minősüljön, nemcsak az szükséges, hogy e megtagadás a jellegénél fogva képes

legyen megszüntetni a hozzáférés kérelmezője által a szóban forgó piacon támasztott minden versenyt, és a megtagadás objektíve ne legyen igazolható, hanem az is, hogy a szolgáltatás maga nélkülözhetetlen legyen e kérelmező tevékenységének gyakorlásához abban az értelemben, hogy ezen infrastruktúrának ne létezzen semmilyen valódi vagy lehetséges alternatívája (lásd ebben az értelemben: 1998. november 26-i Bronner ítélet, C-7/97, EU:C:1998:569, 41. pont; 2021. március 25-i Deutsche Telekom kontra Bizottság ítélet, C-152/19 P, EU:C:2021:238, 43. és 44. pont).

80 E feltételeknek az 1998. november 26-i Bronner ítélet (C-7/97, EU:C:1998:569) 41. pontjában történő előírását az ezen ítélet alapjául szolgáló ügy sajátos körülményei igazolták, amelyek bármely más magatartást kizárva abban álltak, hogy egy erőfölényben lévő vállalkozás megtagadta valamely versenytárs olyan infrastruktúrához való hozzáférését, amelyet a saját tevékenysége érdekében épített ki (2021. március 25-i Deutsche Telekom kontra Bizottság ítélet, C-152/19 P, EU:C:1998:520, 45. pont).

81 Márpedig először is, mint azt a főtanácsnok is kiemelte az indítványának 78–82. pontjában, az infrastruktúra valamely erőfölényben lévő vállalkozás általi megsemmisítésének esetét meg kell különböztetni a hozzáférés megtagadásának az 1998. november 26-i Bronner ítéletből (C-7/97, EU:C:1998:569) eredő ítélkezési gyakorlat értelmében vett esetétől.

82 Az eddig felidézett körülményekből ugyanis az következik, hogy ez az ítélkezési gyakorlat az infrastruktúrához való hozzáférés megtagadásának lényegében arra az esetére vonatkozik, amikor az erőfölényben lévő vállalkozás végeredményben a saját használatára tartja fenn az általa kialakított infrastruktúrát (lásd ebben az értelemben: 2021. március 25-i Deutsche Telekom kontra Bizottság ítélet, C-152/19 P, EU:C:1998:520, 47. pont). Az említett ítélkezési gyakorlat – mint azt a főtanácsnok is hangsúlyozta az indítványának különösen a 80. pontjában – az infrastruktúra fennmaradását foglalja magában, amelynek használatát az erőfölényben lévő vállalkozás azonnali nyereségre törekedve tartja fenn magának.

83 Nyilvánvaló, hogy ezzel szemben az infrastruktúra megsemmisítése valamely eszköz feláldozását vonja maga után, amelynek során adott esetben az e megsemmisítéssel összefüggő költségek is felmerülnek. A megsemmisítés folytán az infrastruktúra elkerülhetetlenül használhatatlanná válik nem csupán a versenytársak, hanem maga az erőfölényben lévő vállalkozás számára is.

84 A jelen ügy tehát – az LG állításaival ellentétben – nem az 1998. november 26-i Bronner ítéletből (C-7/97, EU:C:1998:569) eredő ítélkezési gyakorlat értelmében vett, az infrastruktúrához való „hozzáféréssel kapcsolatos problémát” vet fel.

85 Ez annál is inkább így van, mivel – mint azt végeredményben az LG is elismeri – a kifogásolt magatartás a litván vasúti hálózatnak csupán egyetlen szakaszára vonatkozott, és nem akadályozta meg az LG potenciális versenytársát abban, hogy adott esetben más útvonalon hozzáférjen e hálózathoz.

86 Másodszor, a Bíróság ítélkezési gyakorlatából az is következik, hogy az 1998. november 26-i Bronner ítélet (C-7/97, EU:C:1998:569) 41. pontjában megállapított kritériumoknak az a célja, hogy megfelelő egyensúlyt teremtsenek egyrészt a torzulásmentes verseny követelményei, másrészt pedig a szerződéskötési szabadság és az erőfölényben lévő vállalkozás tulajdonhoz való joga között. Ebben az értelemben e kritériumokat az olyan infrastruktúrához való hozzáférés megtagadása esetében indokolt alkalmazni, amelynek az erőfölényben lévő vállalkozás a tulajdonosa, és amelyet a saját beruházásai révén a saját tevékenységének szükségleteire

fejlesztett ki (lásd ebben az értelemben: 1998. november 26-i Bronner ítélet, C-7/97, EU:C:1998:569, 37. pont; 2021. március 25-i Deutsche Telekom kontra Bizottság ítélet, C-152/19 P, EU:C:2021:238, 47. pont).

87 Ennélfogva a Törvényszék nem alkalmazta tévesen a jogot, amikor a megtámadott ítélet 90., 93. és 94. pontjában lényegében azt állapította meg, hogy céljukra tekintettel az említett kritériumok nem alkalmazandók akkor, ha a jelen ügyhöz hasonló helyzetben a szóban forgó infrastruktúrát nem az erőfölényben lévő vállalkozás saját befektetéseiből, hanem állami forrásokból finanszírozták, e vállalkozás pedig nem tulajdonosa ezen infrastruktúrának.

88 Harmadszor, emlékeztetni kell arra, hogy a Bíróság már kimondta, hogy a jogszabályi kötelezettség releváns lehet az EUMSZ 102. cikk értelmében vett visszaélésszerű magatartás értékelése szempontjából. Jóllehet az erőfölényben lévő vállalkozást terhelő, a szóban forgó infrastruktúrához való hozzáférés biztosítására vonatkozó jogszabályi kötelezettség fennállása nem mentesítheti a Bizottságot az EUMSZ 102. cikk értelmében vett „visszaélés” fennállásának bizonyítása alól, ez nem változtat azon, hogy az ilyen kötelezettség előírása azzal a következménnyel jár, hogy az erőfölényben lévő vállalkozás nem jogosult az ezen infrastruktúrához való hozzáférés tényleges megtagadására, azon döntéshozatali autonómia sérelme nélkül, amely adott esetben az ilyen hozzáférés feltételei tekintetében megilleti őt (lásd ebben az értelemben: 2021. március 25-i Deutsche Telekom kontra Bizottság ítélet, C-152/19 P, EU:C:2021:238, 57. és 58. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

89 A Törvényszék tehát akkor sem alkalmazta tévesen a jogot, amikor a megtámadott ítélet 91. és 92. pontjában megállapította, hogy az 1998. november 26-i Bronner ítéletben (C-7/97, EU:C:1998:569) megállapított kritériumok nem alkalmazandók akkor, amikor az erőfölényben lévő vállalkozással szemben kötelezettség áll fenn arra vonatkozóan, hogy hozzáférést biztosítson az infrastruktúrájához.

90 Márpedig a jelen ügyben az LG nem vitatja magát azt a tényt, hogy a litván vasúti hálózathoz való hozzáférés biztosítására vonatkozó kötelezettség terheli őt. E kötelezettségnek kizárólag a terjedelme vitatott.

91 Az eddigi megfontolások összességéből az következik, hogy az LG által előadott érvekkel ellentétben a sínszakasz leszerelését nem lehet az 1998. november 26-i Bronner ítéletből (C-7/97, EU:C:1998:569) eredő ítélkezési gyakorlat értelmében vett hozzáférés-megtagadásként értékelni, hanem azt adott esetben a visszaélés önálló formájának kell tekinteni (lásd analógia útján: 2011. február 17-i TeliaSonera Sverige ítélet, C-52/09, EU:C:2011:83, 55–58. pont; 2014. július 10-i Telefónica és Telefónica de España kontra Bizottság ítélet, C-295/12 P, EU:C:2014:2062, 75. pont). Következésképpen az 1998. november 26-i Bronner ítélet (C-7/97, EU:C:1998:569) 41. pontjában meghatározott kritériumok a szóban forgó magatartás értékelése céljából nem alkalmazhatók.

92 Ebből következik, hogy a Törvényszék a megtámadott ítélet 99. pontjában helyesen állapította meg, hogy a Bizottság nem követett el hibát, amikor nem értékelte, hogy a szóban forgó magatartás megfelel-e az említett kritériumoknak.

93 A fenti indokok összességére tekintettel a fellebbezés alátámasztása érdekében felhozott első jogalapot mint megalapozatlant el kell utasítani.

A második jogalapról

A felek érvei

94 Második jogalapjával az LG azt állítja, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, amikor úgy ítélte meg, hogy a Bizottság a jogilag megkövetelt módon bizonyította, hogy a jelen ügy körülményei között a sínszakasz leszerelése az EUMSZ 102. cikk értelmében vett „visszaélésnek” minősül, ezáltal pedig a Törvényszék maga is „visszaélésszerű magatartásnak” minősítette e leszerelést.

95 Az LG szerint a Törvényszék a megtámadott ítélet 168., 170., 177., 197., 204. és 231. pontjában a Bizottsághoz hasonlóan e minősítést két együttes tényezőre alapította, nevezetesen arra a körülményre, hogy e leszerelés „nagyon sietve” történt, valamint arra a körülményre, hogy az említett leszerelésre „anélkül került sor, hogy [az LG] előzőleg megszerezt[e] volna a szükséges forrásokat”. Márpedig e két tényező egyike sem tesz lehetővé ilyen minősítést.

96 Először is, az LG a megtámadott ítélet 148., 164. és 168. pontjára utalva hangsúlyozza, hogy a Törvényszék elismerte, hogy az LG dönthetett a sínszakasz leszerelése mellett, ahelyett hogy azon olyan részleges javításokat hajtott volna végre, amelyek később a sínszakasz kicserélését eredményezték volna. A vele szemben kifogásolt visszaélés tehát egyedül abban rejlik, hogy mikor került sor e leszerelésre, vagyis 2008. október 3-tól kezdve. Márpedig, mivel az említett leszerelés időpontja nem befolyásolja annak költségét, a leszerelés azonnali megkezdésének elhatározása észszerű gazdálkodási döntés volt. Ráadásul a Törvényszék ezen ítélet 197., 204. és 209. pontjában megállapította, hogy az LG részéről nem állt fenn semmilyen versenyellenes szándék.

97 Másodszor, az LG azt állítja, hogy arra számított, hogy megkapja a sínszakasz újjáépítéséhez szükséges forrásokat, amelyeknek a munkálatok nagy részének elvégzésekor már rendelkezésre kellett állniuk. Az LG az említett ítélet 152., 153., 160., 171., 174–176. és 196. pontjára hivatkozva azt állítja, hogy 2008. október 2-án, vagyis a sínszakasz leszerelésével kapcsolatos munkálatok megkezdése előtt igenis kért finanszírozást, továbbá hogy az európai források ekkor és ezt követően már rendelkezésre álltak, és hogy nem versenyellenes szándékkal járt el.

98 Az LG azt állítja, hogy a vele szemben kifogásolt visszaélés megállapítása érdekében a Törvényszék által alapul vett körülmények lényegében 2008. október 3-át követően merültek fel. E kontextusban a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, amikor ugyanezen ítélet 164., 165., 170. és 178. pontjában azt követelte meg az LG-től, hogy bizonyítsa vagy igazolja a sínszakasz leszerelésének időpontját, holott a Bizottság feladata a visszaélés bizonyítása.

99 Egyébiránt az ítélet 152. és 170. pontjában a Törvényszék elmulasztotta elvégezni az LG azon érvének konkrét elemzését, amely a sínszakasz újrahasználható részeinek tárolására és azoknak a hálózat más útvonalain történő újrafelhasználására vonatkozott. Mindenesetre ahhoz, hogy meg lehessen kezdeni valamely projekt előkészítő szakaszait, nem szükséges előre megkapni az e projekt egészéhez szükséges forrásokat.

100 Válaszbeadványában az LG kifejti, hogy a jelen jogalapot kizárólag arra a két tényezőre alapította, amelyeket a Törvényszék következetesen említett, és amelyek arra vonatkoznak, hogy a sínszakasz leszerelése „nagyon sietve” és anélkül történt, hogy az LG előzőleg megszerezte volna a szükséges forrásokat. Mindenesetre, még ha a megtámadott ítélet 42. és 194. pontjában említett négy vagy öt

körülmény mindegyikét figyelembe is kellene venni, a visszaélés megállapítása akkor sem lenne bizonyított. Azok a kiegészítő körülmények ugyanis, amelyek járulékosak vagy irrelevánsak, nem alkalmasak ilyen visszaélés bizonyítására.

101 Egyébiránt az LG a tárgyaláson olyan érveket adott elő, amelyek arra irányultak, hogy ezen öt körülmény mindegyikét vitassák.

102 A Bizottság úgy véli, hogy a jelen jogalap nem megalapozott.

103 Az Orlen azt állítja, hogy e jogalap hatástalan, mindenesetre pedig elfogadhatatlan, amennyiben a tények és bizonyítékok Törvényszék általi értékelését vitatja.

A Bíróság álláspontja

104 Második jogalapjával az LG azt kifogásolja, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, amikor helybenhagyta azt, hogy a Bizottság a sínszakasz leszerelését az EUMSZ 102. cikk értelmében vett erőfölénnyel való visszaélésnek minősítette. Az LG szerint ez a minősítés a megtámadott ítélet 168., 170., 177., 197., 204. és 231. pontjában két együttes tényezőn alapul, nevezetesen azon a körülményen, hogy e leszerelés „nagyon sietve” történt, valamint azon a körülményen, hogy az említett leszerelésre „anélkül került sor, hogy [az LG] előzőleg megszerezt[e] volna a szükséges forrásokat”.

105 Amennyiben ez az érvelés abból az előfeltevésből indul ki, amely szerint a sínszakasz leszerelésének „erőfölénnyel való visszaélésként” minősítése kizárólag e két tényezőre támaszkodik, meg kell állapítani, hogy az a megtámadott ítélet nyilvánvalóan téves értelmezésén alapul.

106 A megtámadott ítélet egészének, különösen pedig annak 42., 83., 193., 194., 196. és 224. pontjának olvasatából ugyanis egyértelműen kitűnik, hogy a Törvényszék hangsúlyozta: a vitatott határozatban a Bizottság a sínszakasz leszerelését övező ténybeli és jogi körülmények összességét figyelembe véve jutott arra a következtetésre, hogy e leszerelés az EUMSZ 102. cikk értelmében vett erőfölénnyel való visszaélésnek minősül.

107 A jelen ítélet 39. pontjában kifejtett e körülmények a következőkre vonatkoznak: az LG tisztában volt azzal, hogy az Orlen az LDZ szolgáltatásait igénybe véve a lettországi tengeri terminálokra való átállást tervezi; az LG nagyon sietve, a szükséges források biztosítása nélkül és az újjáépítéséhez szükséges szokásos előkészítő lépések megtétele nélkül végezte el a sínszakasz leszerelését; a sínszakasz felszámolása ellentétes az ágazat bevett gyakorlataival; az LG-nek tudomása volt arról, hogy a sínszakasz újjáépítésével fennállna a kockázata annak, hogy az Orlen termékeinek szállítására irányuló tevékenységét teljesen elveszíti; az LG arra törekedett, hogy meggyőzze a litván kormányt, hogy ne építse újjá a sínszakaszt.

108 A Törvényszék csak azt követően erősítette meg a Bizottság által lefolytatott értékelések megalapozottságát, hogy elutasította az LG által ezen értékelések vitatása érdekében felhozott összes érvet.

109 Az a körülmény, hogy a Törvényszék a megtámadott ítéletnek az LG által vitatott 168., 170., 177., 197., 204. és 231. pontjában csak kettőre hivatkozott a jelen ítélet 39. és 107. pontjában kifejtett tényezők közül, nevezetesen a sínszakasz nagyon sietve és a szükséges források biztosítása nélkül történő leszerelésére, nem alkalmas a megtámadott ítélet ezen értelmezésének megcáfolására. E

pontokban ugyanis a Törvényszék az e körülményekkel kapcsolatos sajátos érvek vizsgálatára szorítkozott, amelyeket az LG az EUMSZ 102. cikk értelmében vett „erőfölénnyel való visszaélés” megállapításának vitatása érdekében terjesztett elő.

110 Ebből következik, hogy a jelen jogalapot mint megalapozatlant el kell utasítani, anélkül hogy meg kellene vizsgálni a konkrétan e két tényezőre vonatkozó érveket.

111 Mindenesetre ki kell emelni – mint azt a főtanácsnok is tette az indítványának 99–102. pontjában –, hogy ezekkel az érvekkel – mint ahogy az erőfölénnyel való visszaélés megállapítását igazoló többi körülmény vitatására irányuló, a válaszbeadványban és a tárgyaláson késedelmesen felhozott érvekkel is – az LG valójában a tények újbóli értékelését kívánja elérni.

112 Mivel az LG nem hivatkozott semmilyen elferdítésre, az említett érvek a jelen ítélet 60. pontjában hivatkozott ítélkezési gyakorlat értelmében elfogadhatatlanok.

113 A fenti indokok összességére tekintettel a fellebbezés alátámasztása érdekében felhozott második jogalapot teljes egészében el kell utasítani.

A harmadik jogalapról

A felek érvei

114 Harmadik jogalapjával az LG azt állítja, hogy a megtámadott ítélet 219–233. pontjában a Törvényszék több szempontból is tévesen alkalmazta a jogot, amikor a sínszakasz leszerelését már önmagában is és a forgalom ezen az útvonalon történő korábbi felfüggesztésétől függetlenül „a verseny korlátozására alkalmas magatartásnak” minősítette.

115 Először is, a Törvényszék e megközelítése téves előfeltevésen alapul, amely a megtámadott ítélet 223., 225. és 227. pontjából vezethető le. A Törvényszék ezen előfeltevése szerint az LG által „1. opciónak” minősített azon opció, amely olyan eredeti célzott javításokból állt volna, amelyeket a teljes sínszakasz öt éven belül történő teljes újjáépítése követ, releváns és gazdaságilag észszerű alternatívát jelentene a sínszakasz teljes körű és azonnali újjáépítéséből álló azon opcióhoz képest, amelyet az LG „2. opciónak” nevez. Márpedig a Törvényszék nem utasította el az LG-nek az ezen ítélet 150., 151. és 167. pontjában összefoglalt azon álláspontját, amely szerint a „2. opció” volt az egyetlen releváns és gazdaságilag észszerű opció, hanem megelégedett azzal, hogy az említett ítélet 168. pontjában megválaszolatlanul hagyja e kérdést. E körülmények között az LG álláspontja szerint a jelen fellebbezés szempontjából úgy kell tekinteni, hogy a „2. opció” volt az egyetlen releváns és gazdaságilag észszerű opció. Az LG ebből azt a következtetést vonja le, hogy ugyanezen ítélet 223., 225. és 227. pontja ellentmondásos és összeegyeztethetetlen ez utóbbi opció kiválasztásával.

116 Ezenkívül a megtámadott ítélet 223., 225. és 227. pontja azon a téves előfeltevésen alapul, amely szerint a sínszakaszt „rövid távon” ismét üzembe lehetett volna helyezni az „1. opció” szerinti eredeti javításoknak köszönhetően. Márpedig ez nem így van, mivel – mint azt az LG a Törvényszék előtt is kifejtette – az ilyen javítások azt igényelték volna, hogy az LG többek között a Litván Köztársaságtól vagy az Uniótól származó források megszerzése érdekében ugyanazt az eljárást folytassa le, mint a 2. opció esetében. A Törvényszék ezt nem vette figyelembe, ezáltal pedig ellentmondott önmagának.

117 Másodszor, a Törvényszék ellentmondott önmagának, amikor a megtámadott ítélet 225. pontjában úgy ítélte meg, hogy az „1. opció” első szakasza „helyi javításokat” foglalt volna magában, holott – mint azt ezen ítélet 164. pontjában a Törvényszék is elismerte – ez az opció a vasútvonal teljes hosszán jelentős javításokkal járt volna.

118 Harmadszor, ellentétben azzal, amit a Törvényszék a megtámadott ítélet 221–223. pontjában megállapított, az LG azt az álláspontot képviseli, hogy nem terheli őt feltétlen jogi kötelezettség arra vonatkozóan, hogy az „1. opció” szerinti eredeti javítások elvégzésével helyreállítsa a pálya szokásos állapotát, és jogszerűen dönthetett a „2. opció” mellett. Ez az opció lehetővé tette volna a szokásos állapot helyreállítását, pontosítva, hogy e tekintetben nincs jelentősége annak, hogy mely időpontban kerül sor a sínszakasz leszerelésére, amely elkerülhetetlen a „2. opció” megvalósítása során.

119 Negyedszer, ellentmond a megtámadott ítélet 24. és 25. pontjában tett megállapításoknak az ezen ítélet 225. pontjában megfogalmazott azon állítás, amely szerint abból származik kiszorító hatás, hogy mivel az Orlen megítélése szerint az LG-nek rövid távon nem állt szándékában a sínszakasz helyreállítása, az LDZ visszavonta a Lettország felé vezető rövid útvonal litvániai szakaszán történő működés engedélyezése iránti kérelmét. E 24. és 25. pontban a Törvényszék megállapította, hogy az LDZ „2009 […] június[ának végén]”, vagyis a sínszakasz leszerelését követően nyújtott be ilyen engedély iránti kérelmet. E leszerelés tehát semmilyen módon nem befolyásolta az engedély iránti kérelem visszavonásáról szóló döntést, amely valójában azzal volt magyarázható, hogy 2010 közepén az Orlen arra a következtetésre jutott, hogy az LG-nek rövid távon nem áll szándékában helyreállítani a sínszakaszt, mint az kitűnik a megtámadott ítélet 26. pontjából.

120 Ötödször, válaszbeadványában az LG hozzáteszi, hogy a sínszakasz leszerelésének gyors végrehajtása nem tette súlyosabbá a forgalom korábbi felfüggesztését követően fennálló helyzetet. A tényállás megvalósulásának időpontjában, vagyis 2008. október 3-án ugyanis leszerelés hiányában „sem állt volna fenn semmilyen lehetőség arra, hogy a sínszakaszt rövid távon ismét üzembe helyezzék”.

121 A Bizottság és az Orlen azt kéri, hogy a Bíróság ezen érvek mindegyikét utasítsa el azon az alapon, hogy azok a lényeget tekintve megalapozatlanok.

A Bíróság álláspontja

122 Harmadik jogalapjával az LG azt kifogásolja, hogy a Törvényszék a megtámadott ítélet 219–233. pontjában több szempontból is tévesen alkalmazta a jogot.

123 E pontokban a Törvényszék az LG azon érveit vizsgálta meg és utasította el, amelyek a Bizottság azon megállapításainak vitatására irányultak, amelyek szerint a sínszakasz leszerelése már önmagában, az e sínszakaszon zajló forgalom ezt megelőző felfüggesztésétől függetlenül is olyan versenyellenes hatásokat váltott ki, amelyek a versenyből való kiszorításhoz vezettek.

124 Először is, a megtámadott ítélet 168. pontja, valamint az ugyanezen ítélet 223., 225. és 227. pontja közötti ellentmondásra alapított érvelés e pontok közül az első pont téves olvasatából ered.

125 A megtámadott ítélet 168. pontjában ugyanis a Törvényszék a sínszakasz teljes és azonnali újjáépítését magában foglaló „2. opciót” egyáltalán nem minősítette akként, hogy az lenne az egyetlen releváns és gazdaságilag észszerű lehetőség. Épp ellenkezőleg, az e pontban szereplő

„[m]ég ha feltételezzük is […], hogy – amint azt [az LG] állítja – a 2. opció volt az egyetlen releváns és gazdaságilag észszerű lehetőség” megfogalmazás egyértelműen arra utal, hogy – mint azt végeredményben az LG is elismeri – a Törvényszék nem döntötte el azt a kérdést, hogy ez az opció volt-e, vagy sem, az egyetlen releváns és gazdaságilag észszerű lehetőség, adott esetben kizárva az „1. opciót”. Ebből következik, hogy az LG által képviselt álláspontal ellentétben nyilvánvalóan nem lehet azt állítani, hogy a jelen fellebbezés szempontjából úgy kell tekinteni, hogy a „2. opció” volt az egyetlen releváns és gazdaságilag észszerű lehetőség.

126 Következésképpen az ilyen előfeltevésből kiindulva felépített és az indokolás ellentmondásosságára alapított érvelést mint megalapozatlant el kell utasítani.

127 Ezenkívül, amennyiben az LG a megtámadott ítélet 223., 225. és 227. pontjában szereplő azon megállapítást vitatja, amely szerint a sínszakaszt az eredeti javításoknak köszönhetően „rövid távon” ismét üzembe lehetett volna helyezni, elegendő megállapítani, hogy ezáltal az LG valójában az állítólagos ellentmondásra hivatkozás leple alatt a Törvényszék ténybeli értékeléseit próbálja megkérdőjelezni. Mivel az LG nem hivatkozik arra, hogy a Törvényszék e körülményeket bármilyen módon elferdítette volna, érvelése a jelen ítélet 60. pontjában felidézett ítélkezési gyakorlat értelmében elfogadhatatlan.

128 Másodszor, ami a megtámadott ítélet 164. és 225. pontja közötti állítólagos ellentmondást illeti, meg kell jegyezni, hogy ezen ítélet 164. pontjában a Törvényszék rámutatott arra, hogy az LG vasúti infrastruktúráinak igazgatósága által 2008. szeptember 18-án az LG stratégiai tervezési tanácsának küldött levélből kitűnik, hogy a sínszakaszon belül csupán 1,6 kilométert kellett azonnal újjáépíteni, továbbá hogy a sínszakasz 19 kilométerén feltárt hiányosságok azzal jártak, hogy a sínszakaszt „öt éven belül teljes egészében ki kellett volna javítani”. A Törvényszék úgy ítélte meg, hogy a sínszakasz 19 kilométerén belül 1,6 kilométert érintő problémák nem indokolhatták a sínszakasz teljes és azonnali leszerelését. A Törvényszék azt is megállapította, hogy e levél nem utalt arra sem, hogy az öt éven belüli teljes javításnak ilyen teljes és azonnali leszereléssel kellett volna járnia.

129 Ami a megtámadott ítélet 225. pontját illeti, a Törvényszék abban kiemelte, hogy az „1. opció” első szakasza „helyi javításokat [foglalt magában] a sínszakasz azon részein, amelyek nem teszik lehetővé a biztonságos vasúti forgalmat”.

130 Márpedig e megállapítás egyáltalán nem tűnik ellentmondani annak, hogy a sínszakasz egy bizonyos részén azonnali javításokat kell végezni, sem pedig annak, hogy egy hosszabb, ötéves határidőn belül teljes javításra van szükség.

131 A megtámadott ítélet 164. és 225. pontja közötti ellentmondásra alapított érvelést tehát mint megalapozatlant el kell utasítani.

132 Harmadszor, a megtámadott ítélet 221–223. pontjának vitatására irányuló érveket illetően meg kell állapítani, hogy azok e pontok elszigetelt és téves értelmezéséből erednek.

133 Ezen ítélet 221. és 222. pontjában a Törvényszék megállapította, hogy az LG-t mint vasúti pályahálózat-működtetőt a közlekedés biztonságának garantálására irányuló jogszabályi kötelezettségen kívül jogszabályi kötelezettség terheli arra vonatkozóan is, hogy minimalizálja a vasúthálózat zavarait, és javítsa annak teljesítményét. Az említett ítélet 223. pontjában a Törvényszék kiemelte, hogy az LG-t mint az érintett piacon erőfölényben lévő vállalkozást különös felelősség is terheli azért, hogy a magatartása ne csorbítsa a hatékony és torzulásmentes

versenyt. A Törvényszék szerint az LG-nek ezt figyelembe kellett volna vennie, és kerülnie kellett volna bármely olyan lehetőség kizárását, hogy a sínszakaszt lépcsőzetes újjáépítés révén, rövid távon ismételten üzembe helyezzék. Ugyanezen ítélet 224. pontjában a Törvényszék ebből azt a következtetést vonta le, hogy az adott ügy körülményei között a teljes sínszakasz leszerelésével az LG nem vette figyelembe az EUMSZ 102. cikk értelmében rá háruló e különös felelősséget.

134 Ezenkívül a megtámadott ítélet 225. és 229. pontjából kitűnik, hogy az a megállapítás, amely szerint a sínszakasz e leszerelése a piacról történő kiszorításban megnyilvánuló versenyellenes hatásokkal járhatott, egyrészt azon a körülményen alapul, hogy e leszereléssel az LG súlyosabbá tette a forgalom e sínszakaszon történő felfüggesztését követően fennálló helyzetet, másrészt pedig azon, hogy milyen módszerekkel történt a „2. opció” megvalósítása, nem pedig önmagában azon, hogy az LG az „1. opció” helyett ezt az opciót választotta.

135 E tényezőkből kitűnik, hogy az LG állításával ellentétben a Törvényszék nem írt elő vele szemben „feltétlen jogi kötelezettséget” arra, hogy az „1. opció” eredeti javításainak elvégzésével helyreállítsa a sínszakasz szokásos állapotát. Épp ellenkezőleg, a versenyellenes hatások megállapítását a „2. opció” megvalósításának konkrét módszerei és a sínszakasz leszerelésének hatásai igazolták.

136 Ennélfogva ezt az érvelést megalapozatlanként el kell utasítani.

137 Negyedszer, mint arra a megtámadott ítélet 225. pontja utolsó mondatának szerkezetében az „egyébiránt” kifejezés használata is utal, mellékes megfontolásnak minősül az e szövegrészben arra vonatkozóan tett utalás, hogy az LDZ visszavonta a Lettország felé vezető rövid útvonal litvániai részén történő működés engedélyezése iránti kérelmét.

138 Ebből következik, hogy az LG-nek az e pont és ezen ítélet 24. és 25. pontja közötti ellentmondásra alapított érvelését mint hatástalant el kell utasítani.

139 Ötödször, amennyiben az LG legelőször a válaszbeadványában állítja azt, hogy a sínszakasz leszerelésének gyors végrehajtása nem tette súlyosabbá a forgalom e sínszakaszon történő felfüggesztését követően fennálló helyzetet, az érvelése annak elkésettsége miatt elfogadhatatlan. Ezenkívül az LG olyan ténybeli értékelést kíván megkérdőjelezni, amely a jelen ítélet 60. pontjában hivatkozott ítélkezési gyakorlat értelmében a fellebbezés szakaszában nem tartozik a Bíróság hatáskörébe.

140 A fenti indokok összességére tekintettel a fellebbezés alátámasztása érdekében felhozott harmadik jogalapot teljes egészében el kell utasítani.

A negyedik jogalapról

A felek érvei

141 Negyedik jogalapjával az LG azt kifogásolja, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot a vele szemben kiszabott bírság értékelése során.

142 E tekintetben az LG hangsúlyozza, hogy a megtámadott ítélet 98., 196., 204. és 209. pontjából az következik, hogy a Törvényszék szerint a vitatott határozat és a Bizottság értékelései nem annak megállapításán alapultak, hogy az LG részéről versenyellenes szándék állt volna fenn.

143 Márpedig amikor a Törvényszék a bírság felülvizsgálatának szakaszában azokat az érveket vizsgálta, amelyek a vitatott határozatban kialakított jogi elmélet újdonságára és az LG-vel szemben kifogásolt jogsértés súlyára vonatkoznak, ilyen szándékra hivatkozott. Erről tanúskodnak a megtámadott ítélet 339., 368. és 374. pontjában szereplő azon fordulatok, amelyek szerint a kifogásolt magatartás „a versenytársak piactól való távoltartására irányul[t]”, illetve azt „abból a célból [tanúsították], hogy távol tartsák a versenytársakat a piactól”.

144 A Törvényszék tehát ellentmondott önmagának. Az indokolás ezen ellentmondásossága hatással volt arra, ahogyan a Törvényszék a bírság kiszabásának szükségességét, adott esetben pedig e bírság megfelelő összegét, valamint a jogsértés súlyát értékelte. Ezen ellentmondás hiányában a Törvényszéknek el kellett volna fogadnia a vitatott határozat alapját képező jogi elmélet újdonságát, és módjában állt volna másfajta megközelítést alkalmazni azzal kapcsolatban, hogy versenyellenes szándék hiányában milyen súlya volt a jogsértésnek, ezáltal pedig azzal kapcsolatban, hogy miként gyakorolja a korlátlan felülvizsgálati jogkörét.

145 Válaszbeadványában az LG ez utóbbi tekintetében hozzáteszi, hogy mivel az ilyen szándék megállapítása hibásan történt, a Törvényszék által lefolytatott értékelést meg lehet változtatni, ebből a szempontból pedig kevésbé számít, hogy a Törvényszék adott esetben milyen egyéb tényezőket vett figyelembe. Mindenesetre nem zárható ki, hogy a Törvényszék által megállapított bírságösszeg alacsonyabb lett volna, ha a Törvényszék nem egy ellentmondásos okfejtésből és az LG azon állítólagos szándékából indult volna ki, hogy a versenytársakat távol tartsa a piactól.

146 A tárgyaláson az LG még azt is hozzátette, hogy a bírság kiszámításának szakaszában, a megtámadott ítélet 399. pontjában a Törvényszék figyelembe vette a jogsértés súlyát, amely a versenyellenes szándékon alapul. Azzal, hogy a jogsértés súlyának értékelésével kapcsolatos tényezőként a versenyellenes szándékra hivatkozott, a Törvényszék megváltoztatta a Bizottság által megállapított jogsértés alkotóelemeit, ezáltal pedig túllépte a hatáskörét.

147 A Bizottság ezzel szemben előadja, hogy e jogalap hatástalan.

A Bíróság álláspontja

148 A negyedik jogalappal az LG azt kifogásolja, hogy a Törvényszék ellentmondásos indokolással szolgált. Így a Törvényszék egyrészt a megtámadott ítélet 169., 204. és 209. pontjában kifejezetten kizárta a versenyellenes szándék fennállását, amikor az erőfölénnyel való visszaélés megállapítását vizsgálta felül. Másrészt ugyanakkor ezen ítélet 339., 368. és 374. pontjában már ilyen szándékra utalt, az említett ítélet 397–406. pontjában pedig figyelembe is vette azt a bírság összegének kiszámításakor. Ezen ellentmondás, valamint a versenyellenes szándéknak a bírságkiszámítás szakaszában történő figyelembevétele hatással volt arra, ahogyan a Törvényszék a korlátlan felülvizsgálati jogkörét gyakorolta, következésképpen pedig az LG-vel szemben kiszabott bírság összegére.

149 E jogalap hatástalan. Még ha ugyanis feltételezzük is, hogy a Törvényszék – mint azt az LG állítja – ellentmondott önmagának, az ilyen ellentmondás nem lenne alkalmas sem arra, hogy igazolja a megtámadott ítélet hatályon kívül helyezését, sem pedig arra, hogy annak alapján a Bíróság újraértékelje a bírság összegét.

150 Miután ugyanis elutasította a vitatott határozat megsemmisítése iránti összes jogszerűségi jogalapot, valamint az LG által a bírságösszeg csökkentése iránti kérelmének alátámasztása érdekében felhozott összes kifogást, a Törvényszék a megtámadott ítélet 389-406. pontjában a

bírság összegének újraértékelésébe bocsátkozott. Ezen újraértékelés eredményeként a Törvényszék e bírságot 20 068 650 euróban állapította meg, amely a Bizottság által megállapított összegnél lényegesen alacsonyabb, anélkül hogy a Törvényszék bármilyen versenyellenes szándékra utalt volna.

151 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az EUMSZ 261. cikk, valamint az 1/2003 rendelet 31. cikke értelmében a Törvényszék a Bizottság által kiszabott bírságok tekintetében korlátlan felülvizsgálati jogkörrel rendelkezik.

152 A Törvényszék tehát jogosult arra, hogy e bírságok jogszerűségének egyszerű felülvizsgálatán kívül a Bizottság értékelését a sajátjával helyettesítse, és következésképpen a kiszabott bírság vagy kényszerítő bírság összegét törölje, csökkentse vagy növelje (2012. november 22-i E.ON Energie kontra Bizottság ítélet, C-89/11 P, EU:C:2012:738, 124. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2021. március 18-i Pometon kontra Bizottság ítélet, C-440/19 P, EU:C:2021:214, 136. pont).

153 Ezzel szemben a Bíróságnak nem feladata, amikor a fellebbezés keretében jogkérdésekről határoz, hogy méltányossági okból saját értékelésével helyettesítse a Törvényszék értékelését, amely korlátlan felülvizsgálati jogkörében dönt a vállalkozásokra az uniós jog megsértése miatt kiszabott bírságok összegéről. Így a bírság összegének nem megfelelő jellege folytán csak akkor lehetne megállapítani, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, ha a Bíróság úgy ítélné meg, hogy a szankció mértéke nem csupán nem megfelelő, hanem oly mértékben eltúlzott, hogy az már aránytalan (2012. november 22-i E.ON Energie kontra Bizottság ítélet, C-89/11 P, EU:C:2012:738, 125. és 126. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2021. március 18-i Pometon kontra Bizottság ítélet, C-440/19 P, EU:C:2021:214, 137. pont).

154 Ezenkívül állandó ítélkezési gyakorlat, hogy a Törvényszéket bizonyos kötelezettségek terhelik korlátlan felülvizsgálati jogkörének gyakorlása során, amely kötelezettségek között szerepel az Európai Unió Bírósága alapokmányának 36. cikkéből – amely ugyanezen alapokmány 53. cikkének első bekezdése értelmében a Törvényszékre is irányadó – eredő indokolási kötelezettség, valamint az egyenlő bánásmód elve (lásd ebben az értelemben: 2014. december 18-i Bizottság kontra Parker Hannifin Manufacturing és Parker-Hannifin ítélet, C-434/13 P, EU:C:2014:2456, 77. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2021. március 18-i Pometon kontra Bizottság ítélet, C-440/19 P, EU:C:2021:214, 138. pont).

155 A jelen ügyben a bírság összegének a Törvényszék általi értékelése – mint az kitűnik a megtámadott ítélet 394., 395., 397. és 404. pontjából – az 1/2003 rendelet 23. cikkének (3) bekezdésével összhangban az elkövetett jogsértés súlyának és időtartamának figyelembevételén alapult. A megtámadott ítélet 399–402. pontjában a Törvényszék a szóban forgó jogsértés súlya címén figyelembe vette e jogsértés jellegét, az LG érintett piacokon fennálló helyzetét és az említett jogsértés földrajzi kiterjedését.

156 A megtámadott ítélet 398–406. pontjában kifejtett indokolásból egyértelműen kitűnik, hogy – mint azt a főtanácsnok is megállapította indítványának 151. és 153–155. pontjában – a bírság összegének újraértékelése egyáltalán nem azon alapult, hogy a Törvényszék bármilyen versenyellenes szándékot figyelembe vett volna.

157 Ebből következik, hogy még ha feltételezzük is, hogy az LG által a vitatott határozat megsemmisítése és a bírság összegének csökkentése iránti kérelmeinek alátámasztása érdekében előadott érvek értékelése során a Törvényszék ellentmondott önmagának a versenyellenes szándék fennállását vagy annak hiányát illetően, az ilyen ellentmondás semmi esetre sem befolyásolná a bírság összegének a Törvényszék általi újraértékelését.

158 Következésképpen az LG-nek a megtámadott ítélet indokolásának ellentmondásosságára alapított érvei mindenképp hatástalanok.

159 Egyébiránt, amennyiben az LG azt kéri a Bíróságtól, hogy vizsgálja felül a korlátlan felülvizsgálati jogkör Törvényszék általi gyakorlását, elegendő megállapítani, hogy a jelen ítélet 153. pontjában felidézett ítélkezési gyakorlatra tekintettel az LG nem terjesztett elő olyan bizonyítékokat, amelyek arra utalnának, hogy a bírságnak a Törvényszék által csökkentett szintje nem csupán nem megfelelő, hanem oly mértékben eltúlzott, hogy az már aránytalan.

160 A fenti indokok összességére tekintettel a negyedik jogalapot teljes egészében el kell utasítani.

161 Mivel a Bíróság a jelen fellebbezés alátámasztása érdekében felhozott jogalapok közül egyiknek sem adott helyt, a fellebbezést teljes egészében el kell utasítani.

A költségekről

162 A Bíróság eljárási szabályzata 138. cikkének (1) bekezdése szerint, amely ugyanezen szabályzat 184. cikkének (1) bekezdése értelmében a fellebbezési eljárásra is alkalmazandó, a Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte.

163 Az LG-t, mivel pervesztes lett, a Bizottság és az Orlen kérelmének megfelelően kötelezni kell a saját költségein felül a Bizottság és az Orlen részéről felmerült költségek viselésére.

A fenti indokok alapján a Bíróság (harmadik tanács) a következőképpen határozott:

1) A Bíróság a fellebbezést elutasítja.

2) A Bíróság a Lietuvos geležinkeliai AB-t kötelezi saját költségein felül az Európai Bizottság és az Orlen Lietuva AB részéről felmerült költségek viselésére.

Aláírások